

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Ved Viol-Urnen - (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Ved Viol-Urnen - (DK)", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 153.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid73329/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Propfuld, stukken igiennem af Strikkepindenes Staalspyd;
Tavlen hun holder og Lærebogen kjønt under Armen;
Blaaner paa Ærmet en Blækklat, nu! det følger med Skrivning.
Men idag er hun snørt i sin ny, skotskrudrede Kjortel,
Hviden Modest, og om Æblekinden den rynkede Kyse.
Endelig kommer vor Jacob tilrette med Sædet; hos Ane
Vil han kun sidde, at have et Øie med Hestenes Traven.
Tæt til Vesten af Hvergarn, der prydes med Perlemorsknapper,
Holder han Solbærflasken, bestemt for den gamle Jens Peersen,
Og paa det vaadtmedkjæmmede Haar, stolt prunker Kasketten,
Lysblaa, med en Dusk, om Skyggen en glindsende Solvrang.
Vognen rasler afsted; hvor Glutterne hilse og nikke!
Faderen lænet til Gadedørstolpen, sin Hatbue løfter.
Men paa Hjørnet endnu maae Hestene standse, thi Pigen,
Sendt fra forsigtige Moer, dem bringer et Klæde, som Drengen
Skjønt maa binde om Halsen, at ei ham Blæsten forkjøler.
Atter nikker vor Far, og Moderen atter bag Ruden.
Dundrende rulle de bort – Gud glæde dem alle paa Landet!

Ved Viol-Urnen –

Du blaa Viol med dine søde Blade,
Der aande himmelsk Duft fra Urnens Rand
Og skjuler Stilken i det klare Vand,
Hos dig de kjæle Hjerter sig oplade.

Med dig de vil i Kilderne sig bade,
Ak i de kjære Kildevæld forsand,
Som denne søde Duft dig give kan
Og denne Ynde, disse bløde Blade.

Kan ei mit stakkels Hjerte ogsaa qvæges
I dine friske Bølger, stige ned
Og fange Liv og Duft og Blomstergave?

153

Da blev det karskt, da vilde Saaret læges
Og Hjertet staae hos dig i Vaarens Have
Uskyldig som dets første Kjærlighed.

Øhlenschlägers Collegium

Som i Onyxens dunkle Aarer vinder
De skønne Former sig i dunkle Halle,
De røde Lys med Ildcouleurer falde
Paa Billedstrømmen, som i Ord henrinder.

Blaaøiet Dag fra Ruden Vei dog finder,
For mørke Grund et himmelklart Krystalle.
Med Dagens Blomsterlys fra Vindvet kalde
De muntre Alfer og med Rosenkinder.

Sodtlyttende, paa Vingens Zephyrbæven,
Mod kolde Muur de varme Engle gløde,
Vil Krandsen hen til Musapræsten bære.

Ha – underfuld i Tausheds dybe Svæven,
Blandt Stjerner halv og halv i Aftenrøde
Staaer Poesiens maanedunkle Lære.

Sørgedragten

See I Floret om min Elsktes
Gule, silkebløde Lokker?
Bæver saa ei Alterluen,
Klar og gylden, blodtomkrandsset
Afsin dunkle Virakskye?

154